

Sindicat, haurà de brandar a glòria el dia que es realitzi, màxime si això no és un impuls momentani, sinó que, com hem d'esperar, l'empeny l'esperit de continuïtat.

Convindria que aquest programa fos estudiat amb simpatia i tothom qui tingui quelcom a dir-hi, que ho digui, i tothom qui tingui quelcom d'afegir-se, l'hi afegeixi; i llavors, que el Consell recollís totes les iniciatives, vinguessin d'on vinguessin, i en fes el *seu* programa i el sotmetés a la discussió ampla dels socis; i en aquest cas jo em rectificaria, ja que així com en el meu article "Cabòries sindicals" del núm. d'agost del 1934, m'inclinava a l'exclusiva de discutir els temes sindicals per escrit, avui dic que a més seria convenient celebrar freqüents sessions generals, per a la discussió d'aquests temes.

Per a predicar amb l'exemple, ara mateix vaig a fer un breu anàlisi i comentari de cada un dels capítols.

I.—Perfectament d'acord. Fa temps que ho predico. Fa pena la poca concurrència a les poques juntes generals que es celebren, amb la sola excepció d'alguna vegada que es tracta d'eleccions, o bé quan es tracta de la defensa d'interessos particulars. Ja he dit que en el meu concepte haurien de celebrar-se reunions, en les quals el Consell donés freqüents notícies de la marxa dels assumptes i es discutissin a fons tots els problemes professionals.

II.—Fa temps que es discuteix aquest tema, fa un any o dos que sobre d'ell i altres temes hospitalaris el Sindicat té presos acords i no es porten a la pràctica. Inclús es va dir en la J. G. de la Comarcal, que la Generalitat havia pres sobre el primer, acords contraris al del Sindicat, i el Consell s'havia arronçat d'espatlles. Per quan s'espera posar a prova l'esperit sindical? No va passar una cosa semblant en la qüestió de les titulars i hem sortit victoriosos?

III.—D'acord, convé vèncer resistències externes amb decisió, si hi són, que és lògic i natural que hi siguin, i resistències internes també, posar a prova quan convingui, com ja vaig dir allí i acabo de repetir, l'esperit sindical dels companys.

IV.—El mateix comentari. L'acord ja hi és.

V.—Amb motiu d'aquest cas, repeteixo el que vaig dir a la J. G.: l'individu que té un càrrec i no compleix, inexorablement i sense contemplacions se l'ha de substituir. Per això, encara que

està bé que per a la divisió del treball el Consell delegui funcions a la Comarcal i aquesta a comissions o comitès especials, com en aquest cas s'ha fet, tant la Junta de la Comarcal com el Consell han de vigilar contínuament la marxa dels assumptes, i sinó resulta, que l'un per l'altre ningú fa res. Ja és tradicional el concepte que quan es vol enterrar un assumpte, s'entrega a una comissió. Doncs convé que en el Sindicat no sigui així, i per si de cas, convé que tots vigilem, perquè no succeeixi.

VI.—Això tots sabem que no es compleix. Ja es varen retreure exemples, per exemple, que els metges dependents de les mèdiques, els que més cobren 2 pessetes mensuals per família, els que les cobren, que segons es diu potser no n'hi ha cap. Doncs bé, 2 pessetes mensuals són 25 pessetes d'igualada anual, quan pels metges de fora està acordat un promig de 30 ptes.

A més, se m'ha dit que hi ha company que per 150 ó 250 ptes. mensuals fa totes les visites de nit d'una mèdica i que per la mateixa quantitat n'hi ha un altre, que passa tot el matí a un dispensari.

Això, que com es veu, és contrari als acords, demostra la misèria de la classe i la necessitat urgent de preocupar-nos de posar-hi remei.

I a propòsit de dispensaris, també fa temps que hi ha acords presos, que tampoc es compleixen.

VII.—D'acord. Sembla que ja se'n preocupa el Consell. Per cert que acabo de rebre la segona sèrie de les "Lletres a Filomèdica" del doctor Sicart, on fa molts interessants comentaris sobre el tema de les assegurances, que crec molt convenient que els coneguin els companys. No sé perquè no s'han de publicar en el BUTLLETÍ aquestes lletres, malgrat que molts no estiguem conformes en tots llurs extrems. Tot és discutible i convé que entre nosaltres es discuteixi, i mal pot discutir-se el que es silencia.

VIII.—D'acord també. El Sindicat ha de tenir molts ulls, no pot badar. Potser hem badat efectivament en l'assumpte al qual sembla que es refereix principalment aquest tema, el de les mèdiques. Mentre el Sindicat ha estat embabiecat en la construcció del Casal, elles han anat fent la seva i han arribat, sense oposició, a fer trontollar no sols el Sindicat, sinó fins la classe mèdica; i el pitjor és que es diu, i potser amb un xic de raó, que alguns autors d'elles influïen directament o